

ပထမအုပ်အတွက် အမှာ

သူလိုကိုယ်လို စာဖတ်သူ လူကြီးမင်းခင်ဗျား။

ထုတ်ဝေသူ၊ စာရေးဆရာ ဆုဒိုနှင့် ခေါ် အတ္တကျော်က သူ့အမှာ စာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို 'တကယ့်ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီး' လို့ ပင့်ထားပါတယ်။ အဲဒီစာပိုဒ်ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော် ဘဝင်မြင့်သွားတာ အလွန်ပါပဲ။ ဒါမျိုး ဖတ်ရလို့မှ ယာယီဖြစ်ဖြစ် ဘဝင်မြင့်ဘူးဆိုရင် အဲဒါ ညာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဧရာမဆိုရင်လည်း သူလို ကိုယ်လိုဧရာမပါပဲ။

ကြီးရင် ကျပ်လာတယ် ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားရှိပါတယ်။ ဆိုလိုတာ က ကြီးမားတဲ့တာဝန်၊ ကြီးမားတဲ့လုပ်ငန်း လုပ်ရတဲ့အခါ ကိုယ်ကျင့် တရားကအစ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတာ ပိုပြီး တင်းကျပ်လာပါတယ်။ တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အရပ်ထဲမှာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း နေလို့ မရတော့ပါဘူး။ ဟော့ရမ်းရင်လည်း တရားသူကြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ သူလိုကိုယ်လိုမောင်ဝဏ္ဏပါပဲလို့ အစီရင်ခံပါရ စေ။ ဒါမှ ကျွန်တော်မှားသွားရင်လည်း သူလိုကိုယ်လိုငတိပါပဲလေလို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် နောက်တစ်ခု စဉ်းစားလို့ ရပါသေးတယ်။ သူလို ကိုယ်လို အခန်းဆက်စာစု ရေးနေတော့ ကျွဲကူးရေပါဆိုသလို ကျွန်တော့်

မိသားစုများနဲ့တကွ အပေါင်းအသင်း ဘော်ဒါတွေအကြောင်း ကောက် ကြောင်း ခြစ်ပြရတော့မှာပါ။ တစ်ပုဒ်မဟုတ် တစ်ပုဒ်မှာ ဆရာအတ္တကျော် အကြောင်းလည်း ရေးရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ဂေါက်ကျင့်တွေကို သိသလောက် ဖွင့်ချရေးမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးရင်း ကာပစ် (ကားဗားရင်း ဖိုင်းယား) ပစ်ပေးထားတာ ထင်ပါတယ်။ စိတ်ချပါ သူငယ် ချင်း ဆုဒိုနှင့်။ သူတစ်ပါး သိက္ခာကျမယ့်ကိစ္စမျိုး ဘယ်တော့မှ ချမရေး ပါဘူး။ အဲ... အနာပေါ် တုတ်ကျဆိုသလို ကိုယ့်မှာ အပြစ်အနာအဆာ ရှိနေရင်တော့ တုတ်မပြောနဲ့ ဆတ်ခနဲ အသာလေး ထိမိတာနဲ့ နာမှာပါပဲ။ အဲသလိုဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာများကော တတ်နိုင်ပါဦး တော့မည်နည်း။

ဒီစာစုကို ရေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့် အမှိုက်တောင်းဦးနှောက်နဲ့ အတွေ့အကြုံကို အရင်းအတိုင်း ဖွင့်ရေးတာပါ။ အငြိုးအတေးမှန်သမျှ ဖျောက်ထားပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် လူတစ်စုကို ထိခိုက် စေချင်တဲ့ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှု စေတနာ မပါပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ရိုးရိုးလူပဲဆိုတော့ တစ်ခါတလေလည်း အတ္တနောမတိတွေ ပါသွားပါ လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် သူလိုကိုယ်လိုမောင်ဝဏ္ဏ ကို ဖတ်တဲ့ အခါ အမှိုက်ပုံလို့ ထင်တာတွေ ပစ်ပယ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝအတွက် အသုံး တည့်မယ်ထင်တာကို ရွေးနုတ်ယူစေချင်ပါတယ်။ တွေ့ကြုံတာကို အရင်း အတိုင်း ရေးပါတယ်။ သူတစ်ပါးထိခိုက်မှုမရှိအောင်တော့ ကြိုးစားထား ပါတယ်။

ဥပမာ အခုစာအုပ်မှာ ကျွန်တော့်ငယ်ချစ်ဦးအကြောင်း မရေးရ မနေနိုင်လို့ ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဝါ၊ ဘာညာ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ဆိုတာ အားလုံးရှောင်လိုက်ပါတယ်။ စာဖတ်သူအတွက်လည်း အကျိုး မရှိ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အပါအဝင် ကာယကံရှင်တွေအတွက်လည်း စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ။

ဒီသဘောအတိုင်း အခြားအခြား ကျွဲကူးရေပါ ကိစ္စတွေမှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ထိခိုက်မယ် ထင်သမျှ လက်ရှောင်လိုက်ပါတယ်။ ဘာ

ကြောင့်ဆို ကောင်းကျိုးဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘဲ အပြစ်ဖြစ်စရာပဲ အကြောင်းရှိနေလို့ပါ။ ကောင်းတဲ့အကြောင်းကြောင့် ကောင်းတဲ့အကျိုးဖြစ်၊ မကောင်းတဲ့အကြောင်းကြောင့် မကောင်းတဲ့အကျိုး (အပြစ်) ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် အချို့ကိစ္စတွေကို ယေဘုယျသဘောလောက်ပဲ ရေးပါ တယ်။

“ထူးချွန်မှ လူရာဝင်မယ်။ သူလိုကိုယ်လိုဆို အလကားပဲ” လို့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းက ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီးရေးတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူလိုကိုယ်လိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူရာဝင်တဲ့ အထဲ မပါပါဘူး။ ပါလည်း မပါချင်ပါဘူး။ ခွေးခြေပုလက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောပါရစေဦး။

ကျွန်တော်သေရင် မိသားစုကတောင် ယာယီသဘောလောက်ပဲ သတိရနေပြီး ကြာရင်မေ့သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ သူလို ကိုယ်လိုပါပဲ။ အဲ... သူလိုကိုယ်လို လူတစ်ယောက်ဟာ ခေါင်းသုံးပြီး ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက် အနည်းအကျဉ်းဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ပါလိမ့် မယ်။ အများသူငါ အစဉ်အလာ ယုံကြည်ထားတဲ့ ကံဆိုတာကြီးကို ကျွန်တော်မယုံပါဘူး။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပါပဲ။ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကို ကျကျနန သုံးရင် ကံကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ယုံပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ ကြိုးစားမှုတော့ ဖြစ်ရပေမပေ။

သူလိုကိုယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက ဖြောင့်မှန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်ရင်း အနည်းအကျဉ်းဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ကြပါစေ။

ရိုသေလေးစားသော
မောင်ဝဏ္ဏ
၁၃၆၆ ခု၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၄ ရက်
၂၀၀၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၅၊ ခရစ္စမတ်နေ့
စနေ၊ ၁၂:၀၅ နာရီ

